

Велимир Петров

Скици на разни скици

01. НАШУ ЦЕЦУ ЗАЛЕПНАЛ като контрабанден магнит за електромер, о рехавия стобор, пие с очи съседското девойче, напрашяло в оскъдна дрешка, на места направо отсъстваща: било поради горещниците; от социална немотия или – пуста мода!

– То, сеги са пости, ва моме Драганке, к'вот си са разблажила, грешни ний, та те поревнахме...

– Много си бил набожен, бре бацьо Нашу Цецуо... пък дан'знам...

– Няка, ва, няка! К'ват си мрянка, риба можело, казват ората!

02. БЯХА ПО НА ПЕТ САЛАТКИ и по едно – без... Разговорът скачаше като кенгуро от тема на тема; провираше се на слалом между чашите; цопваше в нещо социално или антитакова и опръскваше това-онова, без да го загрозява прекалено.

– Разводът си има и хубави страни, ако се изпипа като хората...

– Развод ли е... не го хвали... все някой страда!

– Ами! Чуйте само: братовчедът, с неговата – голяма любов и чудо! Караха двацет години почти идеално. Почти – щото и двамата си кръшкаха и не си придирияха. Родиха и изучиха две деца.

Доскуча им, разведоха се приятелски, но как:

Братовчедът се ожени за съученичката на дъщеря им; дето почти не излизаше от тях.

Братовчедката, бившата де, се омъжи за старо нейно гадже, доста по-младо от мъжа ѝ, бившия де, по любов! Софиянец, ерген, с голям апартамент, че и доста паралия.

Децата взеха софийско жителство, тогава беше невъзможно... абе, пълен хеппи енд, изпипано.

03. ПЕШО ФУРНАТА ОБРЪЩА ДВОРА с лизгара, повече за гимнастика и апетит, че го чака пенсионерска салатка по ракиено време.

Кукувицата Теодорица следи зорко от дюлята за изкопаеми деликатеси и задява:

– Куку! Куку!

– Знам! Знам! – в такт, добродушно и в добро настроение си криви гласа Пешо, като я имитира доста сполучливо.

– Ку-ку! Ку-ку!

– Знам си! Знам си!... Ти ще ми кажеш! Нали се виждам, че съм куку!

Петелът Макиавелий, да не остане назад:

– Кукуругууу!

– Де, тенджера, де! Язык ти за името! Засега съм само едно дърто куку!

04. ДЯД' ПАТЮ ОКОКОРЕН съприживява ТиВи филмче за живота на морското дъно. Морските таралежи, с игли няколкократно по-дълги от тях самите (Гл'ей, к'ви игленици!), го изпълват с детски възторг и посреща с насмешка опитите на рибоците да си замезят с тях.

Появява се рибка-красавица (по розова пижамка на райенца и панделки) и става ясно, че е спец по консумацията им. Умно и нежно прихваща с устица, като целувчица, върховете на иглите и със силен замах ги зашеметява о скалите, открива месцето.

Дяд' Патю невинно прехвърля възторга си към рибката с дюшечкълка:

– Гл'ей, как се облизва само! Няма прости хора вече!... Първо целувчица... после – хам-хам!

05. ЗАКЛЕТИ ТЮТЮНДЖИИ лакомо смучат, с брадясали муцуни и брезентови ръкавици, фасовете си около сандъчето с пясък: „За пушачи!“.

– Какви пушиш сега?

– От евроекютата на дядото...

06. РОДИЛНИ МЪКИ ОКОЛО излюпването на една смехорийка; нещо с трилър, литър, екс – нещо пияндурско... Май да! – Трилъритров екшън.

07. НА ГИЦИН ГОГО БУЛКАТА ГЕНА му заръчва, хем да не вземе да забрави:

– Да курдисаш, Гого, капаня! Многу мишка в преждата, ши знаш! Насмели са кълбята, са ги разчешитили...

– Няка, ва, няка! Можи пък да ми дуплитът чорапяята, дет' си ги забраила ут миналата гудина...

08. БАЙ ГЕОРГИ Е ХВЪРЛИЛ око на картоните с яйца от една сергия на пазара, с търговка – отракана и засукана хитруша, ще те купи и продаде без да се усетиш, че и отгоре...

– Здравсти, булка! Как са яйцата?

– Благодаря, добре са! – светва хитрушата.

– Гледам, че са бели и закръгленки като стопанката си, пресни ли

са?

– По-пресни са от мен. Ще вземете ли?

Бай Георги доближава поверително каскет до шарената кърпа:

– Ще Ви се доверя. Квачката се разклока, иска да мъти. Ще я насада с яйца от черна шуменска кокошка, че си нямам такива, а и по-малко боледували...

– То, хубаво, ами как ще познаете в тази камара, кое яйце е от черна шуменска кокошка?

– Знам аз, знам! Това ми е работата! – отделя бай Георги от яйцата и си напълва картона.

– Дано да не излязат запъртъци! – пишмани се той докато плаща...

Хитрушата го изпраща с насмешлив поглед и си мисли: симпатичен, но шашав човек! Уж разбирал, това му било работата, пък въобще нямам черна кокошка в курника...

Бай Георги е двойно доволен: изпълнил е поръчката на половинката си и номерът с черната шуменска кокошка пак мина – да избере само едрите яйца, че имаше и доста дребосък...

09. ДВЕ ПОПРЕМИНАЛИ, среднотатични хубавици, опрели стилистични къдри, си споделят на чашка кафе:

– Защо развод, дружке моя? След двацет години брак! Две големи деца! Не те разбирам – нерви... делби... проблеми!

– Двацет години го чакам, този петдесетгодишен тийнейджър, да порасте, и реши какъв да стане... Майка му да си го поеме...

10. УЧТИВА, ПО-КОНТАКТНА продавачка, загрижено:

– Ето рестото, Господине. Не ви ли е студено по сако в този студ?

– Благодаря! Балтонът ми е паркиран отсреща.

11. ТАКСИМЕТРОВ ШОФЬОР състрадателно изчаква клиентът му – превит от болки в кръста, да слезе, явно продължава започнат в колата разговор по темата:

– Лягайте на асфалта – да Ви попритъпча с жигулата за здраве...

12. УЮТНА КРЪЧМИЧКА за фукарии, масичките на лакет една от друга, самотно пиянде, доста архивно, с още по-архивни одежди, ползва за мезе разговора на съседите-веселяци. В една пауза се включва с беззъба фъфлеща усмивка:

– Чувам, за жени говорите! А аз, нали не мога вече, не Ви се

месея!...

13. СЪОБЩЕНИЕ: СЪПРУГ, С пореден № 5, обслужващ основно в битово отношение съпругата си, с пореден № 4 (Номерата са пренабит-ти!); съобщава на заинтересованите лица, че във връзка с настъпващите коледни празници – е повишил качеството на обслужването (В битово отношение!), на гореспоменатата си съпруга, а именно – обзавел е спалното крило към офиса ѝ, с последен вик на модата в дизайна на серия ГАРДЕРОБИ от фински бор, с надстройки тип мезонет, уютни, дискретни, със серия санитарно-хигиенни екстри, условия за китайски шах, мини-бинго, кабелна телевизия; както и коледни – малки, но симпатични ИЗНЕНАДИ...

14. СЪОБЩЕНИЕ: СЪПРУГ, С пореден пренабит № 3, съобщава на съпругата си, също с пореден пренабит № 6, че за периода на настъпващите коледни празници ще отклони домашната прислужница, изпратена им от Студентското градче, на подходящ адрес, предвид предстоящата зимна сесия, поради даване на първа методична помощ на гореспоменатата домашна прислужница, за... сесията...

15. – ЦЕНКЕЕЕ, АКО ЗНАЕШ само – какъв срам брахмел! Да се крием от децата си, пък те – нали сега всичко знаят; всичко виждат, всичко разбират, за срамотите, Ценкееей!... Не това, ма!... Ценке – ти все за това си мислиш!...

За Титаник – 'айде, иди-дойди! Бил световен, нямало като как, нали имаме и такова бойлерче; със същото име; да го уважим – току виж се засегнало и ... гръмнало... Та, за нас двамата и за двамата синковци – по пет лева; ей ти ги – двайсет лева. Тури и по един сладолед – ей ти ги двайсет и пет лева! То сега, алкохолизмът излиза по-евтино! Това – миналия месец. Минал, не минал месец – моя пак: трябвало да видиме... аде... как се казваше, изхвъркна ми из ума... Нам'къв бил, нам'ко си правили, всички го гледали, даже и загубената Тода; само ние не сме били... Ами бюджета за месеца... Така смятахме, инък смятахме, решихме да идем скришом от децата. Те още от преди три месеца се точеха за него. Какво ли не им приказвах: глупав бил, само се гърмели и разни голотии... не вярват. Да го видели и да си имали тяхно си мнение. Разбирам ги, миличките... Едно време – докато не обриших всичките кина, не мирясвах, ама те нямат късмет, горките. Едно семейно ходене – и на баба им пенсията хвърква. Това е културното ни бюджетно перо,

без бабата!

Та, излъгахме ги, че... отиваме с приятели на кръчма. То, тежки да бяхме отишли; с по една-две бири щяхме да се оправим, че и картофки...

Синковците ни засекали по часовника, хванаха ни на тясно. Все едно, че не знам как ни хванаха! За срамотите! Тъй не съм се изчервявала, не знам от кога... Хем нищо не казаха. Изгледаха ни като... като ... Ценкееей; голям срам... за срамотите станахме!

16. ПО СУТРЕШНИЯ БЛОК на Хоризонт върви разговор със слушатели, по телефона, за туристически маршрути в Пирин. Спомени разни – все приповдигнати.

Откроява се възторжено колоратурно сопрано, вибриращо в най-горния регистър, ако има толкова горен...

– Цялата настръхвам емоционално, само като си помисля: дъщеря ми е рожба на такава планинарска екскурзия по чудната Пирин планина...

Водещата, със засмян до ушите школуван глас, невинно предразполага за интимност в подробностите:

– А къде, по-точно, по маршрута из Пирина се случи това емоционално събитие, помните ли?

Възторженото колоратурно сопрано пърха и вибрира още по-нагоре, преминава звуковата бариера на фалцетите:

– Навсякъде!... Навсякъде!... Навсякъде!... Незабравимо!... Незабравимо!...

17. ВНУЧЕТАТА НА НАШУ ЦЕЦУ, доста на брой, гледат по Тивито сериал от Сладката Канди:

– Дядко, Кандито стана медицинска сестра...

– Колко и прилича!...

– И колко е красива!...

– Няка, ва, няка! може пък да пропей кат Лилито Иванова!

18. САЛАМЪТ, СЪС ЗАЧЕРВЕНА от срам чуждоезична опаковка, се мъчи да увери, че е качествен, стопроцентов и дори – с вкусови качества.

Баба Фъца се бори настървено с полагащите й се, според пенсията, три търкалета. Нещо не й спори. Търкалетата срещат слаба съпротива в лицето на оставените на изживяване дъвкателни съоръжения. На фона

на бабешкото доволно сумтене и ръмжене се чува трошливо хруптене, внимателно селектирано и огледано над диоптрите, коментирано: Има кокалчета! Значи му слагат и малко месо!

19. НА МУТАТА сино̀ от град̀ като малко го мислехме за нямо. Къде ли не го водиха по доктори и баячки... И едно саможиво. Като имаха гости, се криеше под масата. При едно голямо гости изпълзя изпод масата, покатери се на стола, оттам на скрина и... каза едно дълго стихотворение... Оттогава пей давахме (сума, пари) да млъкне, поне за малко...

20. ПРАВИ СА ХОРАТА, като казват, че великите открития стават случайно и изневиделица. Ето на – толкова случайно и изневиделица, че даже не ме побиха тръпки от вълнение! Приех съвсем спокойно този факт, като нещо ежедневно!

А и моментът беше най-обикновен. Загледан в тостера, чаках да изчатка и да пръкне препечената филийка. После знаех как да се справя с нея...

А пръкна откритието! И колко формули! Латински и старогръцки букви! И лимеси и интеграл!

Мозъкът ми беше отзивчив като Дамския камерен оркестър... Колко ли учени са се блъскали, години наред, безрезултатно! А при мене колко лесно се получи! Откритието на века! Така пишеше отгоре – изведено в заглавието на някаква откъсната страница от строго научно списание, в която беше увит маргарина, леко омазнена...

Остана само да разбере – за какво се касае откритието...

Филийката беше изстинала – Великите открития искат жертви...

21. КАЗВАТ СЪРДИТО НА ГИЦИН ГОГО:

– Гого, тойту кучи пак изялу сичките ийца на баб' Дечка ут полуга.!

– Няка, ва, няка! Тамън шъ му съ упрай гласо!

22. ПРЕДИ ГОДИНИ, В МОСКОВСКОТО метро се стряскахме от безбройните надписи „Выхода нет!“ Тълпите се блъскаха в тунелите еднопосочно и все този надпис. Приех го в глобалния му смисъл и често го използвах като метафора, между свои.

Историята показва, че „Има изход!“

23. ПАК ТОГАВА И ПАК там, доста подпийнал младеж влачеше

за ръкава кожата си и му говореше като на любимо куче – с пръст на устните му шъткаше да мълчи и да се държи прилично. Доближи ме, огледа и рече:

- Ты случайна – балгар?
  - Балгар! Пачему?
  - Я тоже съм балгар! Майната ви на всички!
- И досега не ми е ясно: кои всички?

24. НЕВЕРОЯТЕН КОКТЕЙЛ от грохот на шанцови преси, сечащи скърцащи и дразнещи ухото силициевии ламарини за ламели на трансформатори. Работниците в цеха и да се надвикват, едва ли се чуват. Внезапно токът спира, поради нещо си и настава още по-невероятна тишина. Оглушаваща тишина! Гъста тишина, която се утаява и отгоре ѝ изплува нежната и тиха паяжина на цигулков концерт. Невидимата досега, нейде си под тавана, бакелитова кутийка на радиоточката, внася нещо човешко, поетично, лирично. Някой си, кръсва раздразнено:

- Спри го това бръмчило, бе! Оглуши ни!...

25. НА ИЗЛИЗАНЕ ОТ ХОЛИВУД, в уютната бензиностанция на ЕКССОН, бензинаджията въоръжен с мустачките на Кларк Гейбъл над десетинчова усмивка, се озадачава от гръмогласната ни родна реч. Поглежда тексаската ми регистрация, но това не му обяснява нищо. От кое кънтри (страна) сме, пита, с безцеремонната контактност на американец; и на какъв език говорим? Признавам си: България кънтри и ленгуичът ни (езика) – също България!... О-о-о, така ли! О'кей! Усмивката му става от ухо до ухо; Вери гут! (Много добре!) И ме тупа по рамото. А знае ли къде е България, питам; усмивката му става безпомощна, принава си: Ноу! Не е ли някъде до Венецуела?...

- Не знае! Да е само той...

26. КРОТЪК ДЕЛНИК, МУХИ се врат къде ли не; звуци разни, едни такива, други – онакива. Чушкопечи делово потракват калпачета, стринки се гъзурят около връщи котли с ароматни магии; някой клепа коса, други се клепат взаимно... Идилія!

Пресипнал фалцет, с обигран речитатив на потомствен калайджия или вехтошар, превзема интонационната среда и фокусира общественото внимание:

- ... Инкаса-а-аторът минава-а-а, молим! Елек-громераджията-а-а... сваляйте-е-е магнитите-е-е; мосто-о-овете-е-е и другите-е-е

таракачаци-и-и, шашми-и-и-и и прочие-е-е устройства-а-а! Инкасаторът минава-а-а! После да си нямаме-е-е докачки-и-и и откачки-и-и; да се причакваме-е-е с брадвите-е-е; дребни деца си има-а-а-ам, молим! Който чул – чу-у-ул! Айде-е-е на инкасатора-а-а-а; електромераджията-а-а-а; Ама ха-а-а! Тъй де!

27. АВТОМИВКА КАТО автомивка. С чуждоземни олющени надписи, тук-там – ръжда, цвърчи и откъдето не трябва; сешуарът не работи, затова пък автошампоан не се пести и вълма от пяна и аромати пълзят по крачолите на персонал и клиенти...

Нафукано БееМВе, с огледални стъкла, се отръсква капризно като немска овчарка и драсва нейде си; преобоядисано в резеда Жигули изпълзва с шофьорска тяга и ревматично поскърцване...

В преправен на пикап Москвич, половин тон шопари, делово умислени, явно привикнали на манипулацията, със сладно грухтене приемат ласките на четките по механизмите. Купетата им лъсват като за годишен преглед... и им липсват само панделките – като на тия от Дисниленд...

28. КАРЕ СТАРОМОДНИ първолаци, с крачоли под коленете, шарени зорлем кръпки, ходачки с по два номера по-големи и още по-големи диоптри, съсредоточено подритват, с повишена трудност, някаква керемидка, в някаква тяхна си игра и доста сносно припяват:

Астика, Астика! А, стига! А, стига!

Два пръста разкикерени, един пръст – напреки!

Астика, Астика! А, стига! А, стига! А, стига, Астика!

29. ДАМСКИ МЕДИЦИНСКИ кадър, от най-младинките, накамарчен с кутийки и кутийчици лекарства, консумативи и някакви маркучета, извършва сложна маневра на излизане от болничната аптека. Вратата, въоръжена с пружинен инат, не ще да я пусне. И с право – кой ли глупак би пуснал такъв млад кадър от прегръдките си...

Девоичето подухва влажна къдричка – за видимост, притиска с разперени розови пръстчета към гърдичките си ветрилото на пъстрите кутийчици и натиска с раменце остъкляването; а с краченцето контрира рамката...

– Най-добре й стои Витамин В – комплекс! – с пресъхнало от умиление гласче, коментира проходящ болничен халат...

30. ЗАДРЪСТВАНЕ ПРЕД бензиностанцията; никой не помръдва,

бибикания, подвиквания; който отиде да провери кое-що, не се връща...

Струпани около един пършив Запорожец, хората цъкат, недоумяват, спорят, търсят обяснение на загадката, а няма и няма...

Само водачът на МъПъСъто си стои невъзмутим, чака да го обслужат. Стои си, ама къде? Запорожецът – без седалки. Вътре – една каца, легнала с отвора към волана, опряла плътно в пода, тавана, отстрани и отзад! На възглавничка, на вътрешния ѝ ръб си стои мустакатата чичка, стиснала кормилото; сгънат – да има място за главата му. Как е влязла, пустата му каца!?! Колкото зяпачи – толкова догатки, а чичката не обажда... Дали пък не е сглобена вътре и ако е – Защо!?!

31. ЕЖЕНЕДЕЛНОТО КАРЕ бриджбори, сражаващи се под знамето на Първа частна дегустационна колегия, в паузата наложена от дефлорирането на поредната екзотична бутилка, се глумят с единствения ерген – виден гинеколог:

– И да закъснеем, няма кой да му държи сметка... да му се цупи...

– Що му е – занаятът му дава богат избор...

– Докторе, има ли такова нещо?

Докторът, подчертано сериозен, привършил с разпечатката; разлива и контрира с проверен професионален лаф:

– Ние сме като касапите... Най хубавите късчета месце, запазваме за себе си...

.....

33. БАЙ ГЕОРГИ РАБОТИ на гише, бюро срещу бюро с госпоица Фтичева. Госпоицата, цялата в саморъчно плетени дантели, навярно от чеиза ѝ; нагиздена, червосана и белосана; изпуснала всички възможни влакове доста отдавна, често изпада в състояние на отнесена от вихъра. Без да се усеща, дава простор на своя нелицеприятен навик: настървено си бърка в носа; огромен и напудрен, като на равни интервали, има-няма какво, сякаш соли нещо встрани...

Бай Георги, без да отделя поглед от сметките, с привичен жест, трениран в годините на съвместна работа, придърпва кошчето за хартиени отпадъци, точно на мястото на соленето. Клиентите, чакащи благоприсътошно госпоица Фтичева да бъде донесена обратно от вихъра, си умират от смях...

34. БАЙ ГЕОРГИ ИМА невероятен рефлекс: ако клиент или

колега кихне веднъж или серия, той – гледащ уж встрани, дискретно прикрил устни, пръцва отривисто с уста, светкавично и едновременно. Ефектът е невероятен – всички вперват укоризнено очи в кихналия, а самият кихнал, за миг несъмняващ се, че е лично той, поруменял се извинява...

35. ДРЕБНО ЧОВЕЧЕ, в поза на рецитиращ Наполеон, гневно пръска слюнки срещу група смълчани слушатели:

– Какво искаш... ти, бе! Трийсет години събирам професионална чест, на дъното на една ракиена чашка! И сега искаш да ти я плисна в лицето за едното нищо, ли!... Няма да те дезинфекцирам аз, я!...

36. РУСЕНСКАТА УЛИЦА ВИДИН е успоредна на главната артерия – Борисова, но не стига като нея до Централна гара, щото аа – да хване влака за Европата, се губи из един урбанистичен говеч, с бродещи, залутани по различни времена – пощаджии...

Цялата улица Видин е в огромни липи, с разчешитени клони, като тунел; и не, че улицата е тясна, дори е двупосочна. Липите дават възможност на жи-вещите до четвъртите етажи, през сезона да си берат липов цвят за чай – със и без лимон.

Особеното в липите е, че стволите им, дебели колкото едвам да ги обгърнеш, са изкривени осезателно и по странен начин, удобни за полягване.

Като дечурлиги, припечелвахме и от бране на липов цвят. По двама, с двойни стълби и големи книжни чували, нажилени порядъчно, познавахме всяка липа в града – кога и е времето, едра ли е и какви претенции имат съседите ѝ. За мене улица Видин е на другия край на града, но обвеяна с романтичната тайна, че причината за кривината на стволите са натискащите се любовни двойки, омаяни от аромата на цъфтежа и закриляни от тъмнината, нощем – без осветление! Докато разтваряхме стълбата и се катерехме, критично оглеждахме и авторитетно отбелязвахме, че наистина са удобни за... това... и това ще да е причината.

Сега – липа да не помириша... От чай се отчайвам. Въпреки това, като ми се случи да мина по улица Видин, не може да не отбележа, че е много красива; а дърветата са особено подходящи... да си подпра радикулита, докато си поема солук; навярно, навремето, ревматичните дядки са допринесли за изкривяването на стволите. Я, колко са удобни!...

Колата, паркирана под липата, нещо се развълнува и изплю през открехнатото стъкло:

– Ей, дядка, к'во си ни зяпнал! Айде, чупката, че ни разсейваш!...

37. ДЯД' ФИЛЮ СЕ ЗАПИЛЯ по родата о градò. Няма го, та го няма! Фъртун'те затрупаха селата, пътищата и автобуса посред тях...

Дяд' Филю, колко му е изфирясалия дъртежки акъл – тръгнал пеш, като някой снегорин. Правил го е на млади години, че и отгатак!

К'во е било, що е било – занемарените му кучета го довякоха като шейна пред кръчмата: за вирнат крачол – по куче. То едни кучища, да не ги срещаш неподходящо! Хърбел и Щърбел! Цели бандюги!

– К'во стана? – пита Сел'то, като видя ококорено око; не очакваше отговор, щото дяд' Филю рядко процеждаше по дума, говореше се, че изобщо не го-вори. Питаше си сел'то, ей така...

Дяд' Филю ококори и другото око, вторачи и двете, нейде в Космоса, напъна се и... изрецитира:

ели стъпки – като хрътки,
гонят ме – в снега!
Дълги глътки – като тръпки,
ма лаят – по снага!

Сел'то зина:

– К'во, к'во?

Дяд' Филю примлясна:

Де го?! – Нема наше село!
Май далеко се е сврело!
Вълци сиви – че и черни!
Шанс дръгливи – се не мерни!

– И к'во стана? – пита Наше село.

– К'во! Нъл' виж – изядоа ма! Саде едни крачоле останаа...

38. ПОПЕТО, ЛЕКА МУ ПРЪСТ, разказваше за негов гаф, едва ли не излязъл през носа му: Цяла нощ писал лозунги за изборите; на разсъмване, полузаспал и преуморен, вместо Глас народен – глас Божи! изографисал – ... глас в пустиня! По-нататък не му се разказваше... По Онова време, такива грешки не минаваха безнаказано.

39. КАТО СТАНА ДУМА ЗА ПОПЕТО... той служи войник след

Академията – вече дърто магаре, в Русе, във Военния клуб, като художник. Един офицер, дето мразел висшистите, заповядал: Щом си художник – боядисай офицерските клозети!

– Охоо! Ще се гавррриш, значи! – ни разправя Попето, той силно и симпатично ръръкаше – вземам аз, за офицерските клозети, бои от българските тубички, дето нямат съхнене; забърках един цвят: охррово, кафяво – абе, направо говнян (запазвам автентичната дума) и го разреждам с олио; докато се уволних, който офицер излезеше от клозета, все се чистеше смутено и мирришеше униформата... ще се гаврррят с изкуството...

40. ГЪОРГИТО, ДЕТО Е две къщи под нас – на ранчото, ме среща сърдит, дни след като му бях надписал книгата си Мъгляви пискюли:

– Ва, Комшу, ва! Хем ми знаш името; хем знаш, че ми викат и Гицин Гого, още от дете; хем помниш и леля си Гица, дет' нямаше отърване от нейните лакърдии; и дяд' Тошко знаш, баща ми – лека им пръст и на двамата... и пак си ги надробил едни...

– Що бе Комшу, какви оплаквания имаш?

– Да мъ опишеш ти, с Мойте истории и да мъ законспирираш ти, с туй име – Нашу Цецу! Че нали тойту кучи се казва Цецу! Що и аз!? Толкоз ли тий уважението; знам, че си цениш кучито, ама чак...

– Уж за добро, бе Комшу, да не рекат хората, че туй било – онуй било... Гицин Гого тъй... Гицин Гого – инак; може и да се сърдиш, знам ли...

– Няка, ва! Няка! То хората като прочетат – може и да ми стане хубо; пък и плаках като прочетох дето си писал как застреляха Мечо... и там... дето се халосвам с младата комшийка! Баш Гицин Гого! И за унуките; и за капаня, дет' мишките разчешитеа преждата; и там дет' булката... а и нея ще пишеш с нейното си име – Булката Гена! Да ги нямаме тия ми, ония ми... И кучеата, тия новите – младите: Петю, Бончо, Мечо Млади; Няка, ва, няка са знай как стоят нищата! И да знаш – видиш ли колку къщи сме: вашта, Бай ти Дане, Митювата, нашта, Петюви и Стеуфкини... туй то! Да съ уважаваме, че то това остана – едното уважение саде! Няка, ва, няка!

41. СРЕТЕНИЕ ГОСПОДНЕ е и по Първа програма разясняват религиозни и светски традиции и прочие обичаи. На трапезата трябвало да се поднася пиле, луканка и вино...

– Ти си ми пиленцето, ти си ми луканчицата... ти си ми винцето! – разнежен погалва с поглед Стопанинът Стопанката си.

Очарована, непривикнала на такива, направо редки, нежни откровения, Стопанката замаяна, едва отронва с негa:

– О-ooo...

– Жалко! Дип, че... съм на диета...

42. БАЙ САЛИ КЛЕЧИ на двора цял ден; студ и чудо – той си клечи, помайва се, нещо не е на ред!

– Бай Сали, що се не прибереш, ще се поболееш в този студ, работата по двора край няма...

– Тъй, чоджум, тъй! Ама, стана един бела – моята син докара един кола драка. Тук мръднеш – драка! Там мръднеш – драка!...

– Аха, ясно! Синът е довел снаха... сербез...

43. ЧИЧО ТРИФОН притежаваше благороден маясъл. Благородството му се състоеше в това, че не го болеше и другите там деликатеси в негативен план. Само нежно го насърбяваше, с гъделичкащ отенък. Стопанисваше технология, разработена методично, плод на самонаблюдения, за поддръжка на тази капризна придобивка.

Чичо Трифон не е егоист – с удоволствие споделяше опита си с не-посветени препатили. Почти нагледно показваше как се сгъва на четвъртинка и сърчно да се втъква между мършавите му бузи, близо до съответното болезнено отворстие, сиреч – до проблема: изолиране на възможностите за допълнително претриване на детайлите.

По това време хартиената ни промишленост, съответно пазара, бяха в поредната криза; за внос не можеше и да се говори, както по първо, така и по второ направление. С връзки се намираше само един номенклатурен номер салфетки за маса, от едностранен холцфрай, с нещо като лайкучка на розов фон.

Точно тия салфетки се вписваха идеално в така грижливо разработената технология: с меката си, негланцирана страна, контактуваха достатъчно нежно о двете бузи на... проблемния; а гланцираните осминки преплъзващо лагеруваха плавно, според хода на титуляра. Само маргаритките, приличащи на лайкучка, се чувстваха някак не според замисъла на дизайнера – стърчаха самотно в необичайната си леха.

Природата беше оплевела всякакъв опит за растителност в района. Беше съсредоточила абсолютно всичко, в този смисъл, високо горе, под и над един изящен, капризен и аристократично влажен нос; абсолютно

всичко – е силно казано... Освен мустачките, тип Амедео Надзари от филма Ел бандито, както и рядката, редовно поддържана в тъмно черно косица, от ушните плафониери чорлаво надничаха нещо като похабени акварелни четки – дванайсти номер. Фини вежди, златни телени очилца, високо чело с възрожденски, но схоластичен отблясък. Всичко това – анфас и профил, че и три-четвърти, имаше чичо Трифон отгоре и отдолу. А по средата – една невзрачна гръдна кошница, фигурираща в картотеките на тубдиспансера за профилактика. Понякога торсовата оскъдност се променяше по посока на Джони Вайсмюлер от снимачния му период в Тарзан – Чичо Трифон си подпъхваше под ризата дузина вестници, та като си шофира ламбретата – да го пазят от вятъра. Беше зиморничав – духало му и през илиците на юргана. По негови доброволни самопризнания – при екстремни природни дадености, ребрата му тракали като прогизнал ксилофон.

Поради тия, навярно и – други, дълбоко лични съображения, чичо Трифон не понасяше другарки в живота, с влажен интимитед; но такива с топъл дъх на ванилови кифлички, определено понасяше... и прочие...

44. ТОЙ МРАЗИ ДА ГО разкопчават! Особено пред свидетели. Настръхва като... неznam какъв. В най-различни посоки. Избиват разни комплекси. И проблеми. Разкопчани комплекси и разкопчани проблеми. И лоши помисли! И... още по-лоши!

Разговорът скача фриволно, с темпото на напитките. Това донякъде обяснява закъснението с две идеи, на констатацията; която се затвърждава; неимоверно. Явно си има работа с вещо лице. Спокойно! Самообладание! Не трябва да се злепоставя... доверие за доверие. И по-кратко...

Преценява обстановката: темите – тривиални, кръсосани, трета степен по Алкохолната скала на Малиган. Персонажът – познат, познат, че не може повече. Всеки с другарчето си – гълъбчета! Свободни стрелци уж няма; знае ли човек, всичко се случва, трябва да се провери!

Левицата му е обърнала тричетвърти гръб – матов, изящен, добре познат, дай Боже всекиму! С комплект бемки, дислоцирани като Малката мечка, без финалната звездичка; нежно влажна – Камей плюс още нещо. Двете ръце, с палците и безименните, кокетно придържат осоления кристал на мохитото. Маслинката – до половинката!... Охо, мерена реч! За жалост – отпада. Не е.

Поддържа периферно разговора: мерcedes, ама возията му е твърда... и разкопчаването върви твърдо... виж, демаражът му го бива –

гърбът залепва за облегалката на секундата след светофара...

Използва търсене на съпричастност, към гореказаното, за проучване на десницата. Уви – има алиби. Елеминиран е в чаровните ѝ аркансилни очи със за-дна дата; доста задна. Това е друг... скеч. Пък и ръцете ѝ си играят с актуалната за сезона брачна халка. Красивата ѝ уста, обаче, не си играе – контрагентът ѝ е с повишена моментна обремененост...

Той е озадачен! Да търси Фигаро горе, Фигаро долу – е излишно; отзад – нелепо. Стена! Намира се в нещо като диагонален партер: лактите вбити в ма-сата, между хайвера и майонезата с брюкселски зелчета; краката – изтеглени далеко назад, в дълбокия тил. Да не ги достига съпругата му; да не го рита бо-лезнено. Първа сигнална система за комуникации между две любими същества; по разширените вени, по повод... и без. Това – само за сведение, между другото!

Междувременно има запечатване на трето копче. Копчето е класическо: фор джентълмен. Или-кът му идва малко тесен; и в мирно време изпитва затруднения. Усеща се нервност при изпълнението...

Той заявява, че текилата прави чест на бара. Гласът му мутира. Солта от ръба на чашата е избила на челото му. Домакинът приема комплиментата като заявка за дубъл – получава го.

По време на този ритуал хватката леко поддава. Използва го за проучване на предната позиция. С компютърна скорост, трето поколение, отчита някои дадености: домакините нямат подрастващо поколение, нито любимо животно... никаква логика!

Протяга крак, като гайгеров брояч; много внимателно – да не задейства детонатора. Дискретността е негово кредо!... Нищо! Подозрително поглежда право в центъра на неговата си опозиция...

Ооо, Боже, трябвало е да се досети! Действителността е сурова! Романтичен тъпак! Съпругата му го разсъблича с очи!... Леко разфокусирани – затова има проблеми с разкопчаването; а и не познава детайлите: вече трийсет години сам си шие копчетата; и нейните... Всяко нещо се наказва! Безрасъдното му протягане на крака – също! Санкция! Оттрян, отсечен удар в разширената вена... Кой глупак му беше казал, че пантофките Бали са като перушинки!

Разшифрова депешата: Хайде, да си ходиме, че си имаме нещо наум! Нещо за довършване; не оставяй днешното за утре... А утрето се е прехвърлило в днес!

И другите стават. И те си имат нещо наум, нещо за довършване. Малката мечка дискретно ми шепне нещо на ухо; сочи с очи надолу... Закопчавам се!

45. ИЦКО ГЛАРУСА беше четвъртит гларус. С ъгломер да го бяха правили, нямаше да го докарат толкова четвъртит, от главата до джапанките. Те пък бяха самата четвъртитост и все се спираха там – където не им подхождаше на четвъртитостта.

В случая се бяха паркирали зад едни ходачки, опълнени с много високо, русо и на всичкото отгоре и красиво девойче, със смущаващо продълговати крака и калъф за цигулка в лявата ръка.

Ицко Гларуса, верен на четвъртитостта си, беше с четвъртокласно образование, достатъчно да установи, че в някои отношения не достига и до ра-мото на девойчето. Лошото беше, че Ицко Гларусчето поддържаше пред съгларусите си версията за високите мадами, които уж си падали по него – нямал отгърване от тях, а не беше представил доказателства. Неподозиращата това – кандидатка за доказателство, в един момент откри, че чифт квадратни джапанки я следват с цел секспросия или секстормоз: спира, те спират; тръгва, те тръгват. Ситуация! Ситуацията прихваща калъфа за цигулка с цел агресия. Много високото, русо, на всичкото отгоре и красиво девойче, държеше в дясната си ръка сувенирно, бронзово звънче, подходящо за вратле на козленце. Подрънка мелодично-призивно с него и от чакащите за сладолед се отдели един от онези, дето: ай лав дис гейм, дългич, колкото двама гларусовци, с калъф за контрабас в лявата ръка. Подпря го нежно о нищо неவிждаща, нечуваща и неподозираща влюбена двойка и извърши редица манипулации, подсказващи с какво припечелва за следването си, а именно: прихвана с лява ръка дъното на дънките на Ицко Гларуса, с дясната стисна квадратното му вратле, изтръска джапанките да не се пречат, дето не им е мястото и го кацна, като реклама на високата указателна табела: Къмпинг Гларус – 5 км.

Калъфите бяха в обратната посока.

46. БАБ' ГЕНИ ИНФОРМАЦИЯТА заухажва личното си дядо, зачислено ѝ преди половин век държавно и църковно – дяд' Съби, още от зори. Цяла нощ я въртяха всичките ѝ налични колена, рвматизи, лумбаги и прочие дъртрози, изслуша де що имаше нощни радиопредавания и изтули празнините в информационния си блок, който практически беше с неограничен литраж. Всичко с що-годе новинарски характер намираше място в целодневните ѝ грижи към околните, сакън – да не останат в информационно затъмнение. Дали от недоспиване, от въртелите и болезките или кой знае от какво, информацията се омесваше с друга,

размиваше или прескундяше и стигаше до потребителя понякога с обратен знак.

Дяд' Съби получи за закуска любимите си пражитури с домашна извара, нещо само по себе си подозрително: ухажда ме, я дърва ще сека, я ще обръщам с права лопата... Когато видя и айрана с тил-пипер, разбира, че работата е сериозна и мобилизира революционната си бдителност: Става напечено, Събе!

Баб' Гени съзерцаваше омитането на пражитурите, съпроводено с посьрбване и дари любимото си дядо със сутрешния си новинарски блок от преди-преди всички: Научи, ли? Имало ново двајсе с илачите?

Пражитурата запечна: Сгащи ме, викат ми хората, че много 'оди бабето из село, аз – няка 'оди, нея ще я болят краката, то не било само краката, за мо-йта глава. Дръж се, Събе!

Баб' Гени заинформира: Ново двајсе! Имало нов масаж, като за мене! И за тебе ставал. Еротичен масаж ли е, невротичен ли, а може и евротичен да е. То сега, всичко живо на Евро налита; ще трябва да го опитаме, много помагало, казват! Може да ме облекчи. И тебе. Ще ти покажа къде ми са евро... невро... ерогенините зони; те не са като еропенините, тя по се държи, по е млада... Ей, ги тука, бурканите с илачите – специално за евротичния масаж този е с конски кестен киснат в гас; този – със здравец, киснат шейсет дни в първак; този – този, жаби, да не ти казвам в какво... Това са реалностите и предиз-викателството на времето!

Трудният път към Европата!

47. КАТО СТЕ РАЗГЛЕЖДАЛИ Голямата плоча, в Долната камера, със сцената на извънземните космонавти в Мачу Пикчу, сигурно сте запомнили един подобен на олигофрен, без врат, но с огромни слушалки. Няма начин да не са взели юрнек от наш Сбъркан Генчо, роден сякаш с транзистора. С него спеше, с него ставаше. Сваляше слушалките само за телевизията, а нея изглеждаше от кора до кора. Майки-те плашеха вострастените си телегледачи – деца, че ако така продължават, ще заприличат на Сбъркан Генчо. Имаше огромен възпитателен ефект.

Електронните медии са велика сила! В деня, когато цял свят ги празнуваше, Сбъркан Генчо без видими външни причини, изживя личен интелектуален ренесанс. Осъмна с напъпили мисли, нещо ново за него; дори в погледа му се долавяше разум. Разкърши същността си и усети, че има какво да каже на Света. И Светът също усети, че има какво да чуе – затаи дъх в предчувствия.

– Здраво тяло в здрав дух! – категорично отсече Сбъркан Генчо и с тази си, нова, изненадваща и самия него, ораторска придобивка хвърли във възторг личния му котарак Черен Генчо, отскочил профилактично на хвърлей разстояние.

– Общностната европейност тепърва, тевтора и третета ще да ме опознае, за да ме обикне! – си призна Сбъркан Генчо – И ще сме си признателни взаимно! Аз ще допринасям за мирство и брат между народите, а народите ще ми допринасят... каквото там! – обобщи чутото по радиото.

Ренесанс, ренесанс, но и той трябва да се проявява планомерно и пестеливо. Сбъркан Генчо предозира интелектуалните си изяви и изтощен приседна да реанимира, докато се разнесе мълвата. Мълвата – затова си е мълва, да се разнася. Разнася се съответния период от време, докато проникна и в най-преду-бедените. Накрая изкристализира в Общо мнение:

– Ето на! Видите ли! От повишението на общия радиационен фон; или от озоновите дупки, зяпащи над региона; или от обгазяванията в румънската долина на химията; или от пестицидите и хербицидите вложени във фасулената реколта; или от еко-проблемите натрупани сумарно; пък може и... – фактът си е факт! Сбъркан Генчо не е вече, май...

– От слънчевите уригвания, е! – най категорично отсече той – И усещам копнежи! Целият ги усещам, най-вече в коремната област, че и... по-надолу! – научно уточни и добави след ефектна пауза:

– И неznam защо, пък може и защото, но и друго усещам – не съм вече Сбъркан Генчо, кукуругирайте го на Интелигенчо, за официални случаи с добавка.

– Интермедията!

Името си лепна като стар галош и зашляпа с титуляра си през ежедневието.

48. КОЗИЧКАТА на Момата Иринка, по традиция отговаря също на Иринка, но за голяма разлика от стопанката си, е още непълнолетна; въпреки, че се държи, не според възрастта си: предизвикателно и върти опашле, поглежда някакси косо, изпод дълги мигли и комуникира с дрезгаво-сексапилен колоратурен сопран. Държи се като девойче от подготвителния – на Езиковата гимназия; а щяха да я запърчат чак наесен. Не се води със стадото си – по цял ден търчи след практикантите от Школата по изкуствата, да я рисуват, правят серенади и ухажват.

Научил за лекото поведение на Иринка (козичката), пристигна на

сгледя прочутия през девет села пръч Маринчо, от алтернативното стадо. Това не е в навиците му, свикнал е да му ги носят на краката, както и щели да сторят, но чак наесен. Пръчът Маринчо огледал Иринка (козичката), подушил конфигурацията ѝ и рекъл, че няма педофилски наклонности, да му се обади наесен, когато законно ще ѝ е ме-е-е-е-раклия, засега само да си запише в тефтерчето за танци – че първата ѝ макарена е запазена от него.

И си тръгнал. Такъв е той – Маринчо!

49. ЧЕТИРИ СУТРИНТА няма още, а се усеща задухата на августовския жар. Над Дунава просветлява; върбалакът в румънско порозовява свенливо вместо ношувалите – палувалите в прохладните му пазви. Нашият бряг и махлата са още в сянката на ноща. Тежка, потна тишина се прецежда през замрежените широко разтворени прозорци. Не ще и не ще, да полъхне!

Люба е ударила един маркуч на плочника, седнала с мокри крака и невероятно рано на третото стъпало и посърбва от половинлитровата си чаша силно кафе, белким дойде на себе си от кошмарите.

Откъм Кея комично подскача съседът Душко – пародия на тичащ за здраве, само по увиснали до коленете и доста под пъпа – шарени бермуди; цери си хроничните безсъние и махмурлук.

Люба прихва в голямата като супник чаша:

– Ама, ти си ненормален, бе! По това време!

– Ами ти! Я се виж... чорлава, мокра... и кафе посред нощите; кой нормален човек...

Някъде, из зяпналите, тъмни прозорци, между две похърквания, категоричен дрезгав глас уточнява:

– В наш'та махла нормални няма!

КРАЙ

© Велимир Петров

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11612>]